

MSZP, a bukott középpárt

2011 szeptember 26. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Mesterházy Attila nemrég azt mondta: a megújulás érdekében radikális változásoknak kell bekövetkezni a Magyar Szocialista Pártnál. A párt ugyanis 1989. októberi születése óta a legnagyobb válságát éli át, ami miatt azonban aligha hullajtunk krokodilkönnyeket, ugyanis mindezt önmagának köszönheti.

„Csupán” annyit tettek ugyanis, hogy az elmúlt mintegy hat-nyolc évben szinte kilátástalan helyzetbe, a szakadék szélére taszították az országot. Ezek után természetes, hogy egy volt kormányzó párt válságba jusson.

Az elmúlt húsz évben azt láttuk, hogy az MSZP két-három éves krízis után már 1994-re önmagát baloldalinak nevez? (valójában persze posztkommunista), nagy néppárttá vált (54 százalékkal nyerte meg akkor a választásokat), s az ez után következő id?szakban, egészen a 2010-es választásokig a Fidesszel való rivalizálásban kormányzati váltópártként m?ködött. A tavalyi választásokon azonban mindez megtört: a szocialisták a mandátumok alig valamivel több mint 15 százalékát érték el, 2006-ban pedig a 49 százalékát! És ez szavazatokra lefordítva: míg 2006-ban az MSZP-re mintegy 2,3 millió ember szavazott, addig 2010-ben pusztán 990 ezer, azaz négy év alatt elvesztett a párt 1 millió 400 ezer szavazót, és ez hatalmas szám.

Mindez pedig alapjaiban alakította át a magyar pártszerkezetet. Azt mondhatjuk, hogy húsz éven át két nagy néppárt váltógdálkodására épült a magyar pártrendszer (1990–1994 között MDF–SZDSZ, utána Fidesz–MSZP), ám 2010-t?l ez megváltozni látszik. Van egy kiemelked?, robusztus és stabil többséggel rendelkező, nagy jobboldali néppárt – a Fidesz, szövetségben a KDNP-vel –, amely predomináns helyzetben van, s létezik jelenleg két kisebb középpárt – a Jobbik és az MSZP –, amelyek közül jelenleg egyedül egyik sem alkalmas arra, hogy váltópárt legyen. Ha mégis, akkor a megfigyelhet? trendek alapján a Jobbiknak százszor több esélye van erre, mint a szocialistáknak. ?k ugyanis valóban súlyosan erodálódtak, mély krízisben vannak, támogatottságuk ezért inkább

még tovább csökken. Három fő oka van, hogy idáig jutottak.

Az első az öszi beszéd mint „szöveg”. Az öt éve nyilvánosságra került beszéd megrengette a magyar közéletet, súlyos és elhúzódó válságot produkált Magyarországon. S hiába követelte az emberek sokasága, hogy távozzanak a hatalomból a szocialisták és a liberálisok, és legyenek előre hozott választások, Gyurcsányék foggal-körömmel kapaszkodtak a székükbe. Ma már nem nehéz megállapítani – persze korábban is látszott –, hogy óriási bukásuk elsődleges oka a szöveg, és nem más. S bár a választópolgárok sok mindent és gyorsan elfelejtettek, azt nem szeretik, ha átverik őket, ha hülyének nézik őket. Ebből fakadóan a szöveg „sebe” nem gyógyul könnyen, nem beszélve arról, hogy a Gyurcsány-kormány 2006 és 2009 közötti gazdasági „teljesítménye”, valamint az óriási korrupció, nem javított, csak tovább rontott az MSZP-ről kialakult képen.

A második ok, hogy az öszi beszéd elkövetője, Gyurcsány Ferenc még mindig aktívan jelen van a politikai életben, parlamenti képviselő, sőt, újra meghatározó szerepet kíván játszani az MSZP-ben, vagy ha ez nem megy, a „baloldalon”, egy új pártban! Márpedig ez nonszensz. Ebből is látszik, hogy az MSZP nagyon mély válságban van, s ebben a személyi összetételben nem is alkalmas arra, hogy megértse, mi történik vele. Ugyanis evidencia kellett volna, hogy legyen Mesterházyék számára, hogy a lehető leggyorsabban megszabaduljanak Gyurcsánytól mint ballaszttól. De ezt hogyan fogja fel egy Lendvai, egy Kovács, egy Szekeres, egy Kiss, akik egytől egyig falaztak a volt miniszterelnöknek, és függtek tőle, s talán ma is függenek.

A dolog másik oldala persze, hogy ha mégis eljutnak idáig, és kidobják a sülyedő hajóból Gyurcsányt, akkor új pártot fog alapítani, hiszen még mindig vannak hívei, bármilyen bizarrul is hangzik ez. Ám képzeljük el azt a pártot: lesz egy pártelnökük, aki – sokunk elvárásai szerint – mint gyanúsított ügyészre és bíróságra fog járni, nem biztos, hogy csak Sukoró ügyében, hanem például a 2006. évi rendszertörvény témájában is... Sikeres lehet egy ilyen párt!

Harmadszor – és ezt még ma sem feledjük, mert nem szabad feledni – az MSZP posztkommunista utódpart, annak az MSZMP-nek a jogutódja, amelyik szovjet tankok segítségével leverte a forradalmat és kivégeztette Nagy Imrét és másokat. Soraiokban pedig még mindig olyan vezetők ülnek a Parlamentben, akik egy tisztességes történelmi igazságtétel és elszámoltatás után már másutt ülnének, nem ott. Persze egy időre nyugdíjasréteg, amelyik a régi „piros könyv”, a kommunista párttagság révén jól boldogult a Kádár-korszakban, ma is és holnap is rájuk szavaz, ám a természetes elhalálások okán ez a réteg is szűkül, 10-15 százaléknál többre nem lesz elég. Mit is mondhatnék végül is egy megérdemelten romjaiban heverő pártnak? Legfeljebb annyit, hogy tessék az egészet teljesen új alapokra helyezni, alapvető személycserét végrehajtani, végre nyilvánosan bocsánatot kérni a kommunizmus és a szocializmus bűneiért (ami még nem történt meg!), megszabadulni a múlttól, és a nyugati, sőt közép-európai szociáldemokrata pártokat mintául venni. Modern baloldalra mindenütt szükség van. Ez viszont nem az.

És aztán majd meglátjuk. Addig meg az egyetlen kormányzóképes néppárt kormányoz tovább, reméljük, egyre jobban és jobban.

Fricz Tamás, magyarhirlap.hu

Ajánló

